

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Γ. ΑΡΟΜΗ ΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18 — 'Εν δε ταῖς ἑσπερ. φρ. 16 — 'Εν τῇ ἔξοδ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τέρατα και σημεία είχομεν τὰς ἡμέρας αὐτὰς φοβερώτερα τῶν ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου ὡς χαλασμοῦ κόσμου προμηνυόμενων. Οὕτω ἀπέθανον ἰατροί, ἐκλεψαν τὸν Βίσαγγελέα, ὁ Τρικούπης ἐπέσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ φοβερώτερον ἀπεπειράθησαν νὰ κλέψουν βουλευτὴν. Ὅλων τῶν πραγμάτων ἡ φύσις ἐξετροχιάσθη. Τώρα δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ ἐδῶμεν νὰ καταπαιτηθοῦν οἰκόπεδα τοῦ Περρωτοῦ καὶ τοῦ Κουμουندούρου, νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὑπουργεῖου ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος καὶ ν' ἀφίση ἐλευθέραν τὴν κατ' αὐτοῦ καταδύξιν, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑπῆρξεν ἐπιδημία ὁ κ. Φιλήμων καὶ νὰ παραιτηθῇ τοῦ ταξιδίου του ὁ Βασιλεὺς, διότι οὕτω τὸν συνεδούλευσεν ὁ κ. Θεόδωρος Γ. Κολοκοτρώνης.

'Εν συνεχείᾳ τῶν ἀνωτέρω ἠδύνατο καὶ ὁ κ. Π. Κολοκορώνης νὰ παραιτηθῇ τῆς διευθύνσεως τῆς στρατιωτικῆς Σχολῆς, ἡ 'Εφημερίς ν' ἀρχίσῃ νὰ ὑβρίζῃ τὸν Κουμουندούρον, ὁ Μπούμπουλης νὰ μὴν ὁμιλῇ πλέον διὰ τηλεφώνου ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο οὐς του (διὰ τὴν συνήχησιν αὐτὴν εἶμαι ἀνεύθυνος) καὶ δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες γνωσταὶ Κύριοι νὰ παύσουν τὸ σάρωμα τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος.

'Ἡ συνήθεια τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως εἶναι νὰ μὴν γίνωνται νυκτοκλοπαί· ἀλλ' ὁπόταν συμβαίνουν τοιαῦται, ἢ νὰ τὰς ἀνακαλύπτουν ἀθορύβως ἢ νὰ μὴν τὰς ἀνακαλύπτουν ἀκόμα πλέον ἀθορύβως. Τῆς τακτικῆς αὐτῆς παρεξέτραψαν, προκειμένου περὶ τοῦ βουλευτοῦ κ. Βαλαωρίτου.

'Ἐὰν ὁ Βαλαωρίτης ἐξηκολούθει νὰ εἶναι ὁ εὐνοούμενος τῆς αὐλῆς, τὰ γενόμενα δὲν θὰ μᾶς ἐξέπληττον· ἡ οἰκία του θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς παράρτημα τῶν ἀνακτόρων καὶ ὅταν πρόκειται νὰ κλέψουν τὰ ἀνάκτορα, ἡ σύρροῦ τῶν ἀρχῶν εἶναι εὐεξήγητος. Ἀλλὰ τί ἐσήμεναι ἢ αὐθωρεῖ εἰδοποιήσις τῆς Μοιραρχίας, τοῦ Φρουραρχείου, τοῦ ὑπουργείου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Βίσαγγελλίας; Εἶμαι πολὺ ὀλίγον μαθηματικὸς, ὥστε ἡ ἀριθμησις δὲν εἶναι ἰδική μου, εἶναι τῆς τρυφερᾶς φίλης μου Στοᾶς. 'Εν πα-

ρενθῆσαι σὰς λέγω ὅτι ἡ ἐφημερίς αὐτὴ μοῦ ἀρέσει ἐξ ὀχρῶς διότι εἶναι τὸ μόνον φύλλον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκω νὰ ἀναγνώσω τίποτε οὔτε δυσάρεστον οὔτε εὐάρεστον· εἶναι τοῦ λεγομένου τρίτου φύλου. Μὲ τὴν παρένθεσιν αὐτὴν κλείω τὸ Φρού-Φρού αὐτὸ, διότι καὶ σεῖς τὸ βλέπετε ὅτι παρεξέταθη παρὰ πολὺ.

Εἰς τὸ νέον Φρού-Φρού δὲν θὰ ὁμιλήσω περὶ Βαλαωρίτου, ἀλλὰ περὶ ἐμοῦ, ὅστις πιστεύσατέ με ἀξίζω πολὺ περισσότερο αὐτοῦ. Ἴδου λοιπὸν τί προτίθεμαι νὰ κάμω. Θὰ κλειδῶσω μίαν νύκτα τὸ σπῆτί μου, ἀφοῦ ἀναγγεῖλω εἰς τοὺς γείτονας μου ὅτι φεύγω διὰ μίαν τοῦλάχιστον δεκαπενθημερίαν· καὶ περὶ τὴν 10ην ὥραν χωρὶς νὰ ἐννοηθῆθαι θὰ ἐπανέλθω καὶ θὰ περιφέρω φῶς ὅπου ὑπάρχει κιγκλὶς καὶ παράθυρον· ἔπειτα θ' ἀνάψω τὸ σιγάρον μου καὶ θὰ περιμένω νὰ ἴδω ἂν θὰ περιζωσθῇ ἡ οἰκία μου ἀπὸ ὅλα τὰ δπλα τῆς ἐν 'Αθήναις φρουρᾶς καὶ ἂν θὰ εἰδοποιηθοῦν ἐπίσης ἡ Μοιραρχία, τὸ Φρουραρχεῖον, τὸ Ἰπουργεῖον, ἡ Ἀστυνομία καὶ ὁ Βίσαγγελέας. Τοὺς ἔμαθα βλέπετε ἀπ' ἐξῶ· τὴν πρώτην φορὰν τοὺς ἀντέγραψα ἀπὸ τὴν Στοᾶν, ὅπως καὶ αὐτὴ τοὺς ἀντέγραψε . . . περὶ τοῦπου ἐρωτήσατε τὴν ἰδίαν. Ὁδὸς Βουλῆς, ἀριθμ. τόσα. *Ἄν δὲν ἀπατώμαι κάτωθεν τοῦ τοίχου τοῦ Γραφείου τῆς ὑπάρχουον σταυροῖ· σημεῖον ὅτι ἐκεῖ ποῦ εἶναι οὐρητήρια.

*Ἄν ὅλοι αὐτοὶ οἱ Κύριοι ἔλθουν καὶ εἰς ἐμὲ, θὰ περιορισθῶ νὰ τοὺς συγχάρῶ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός των· ἂν ὅμως—ὅπερ πιθανώτερον—μὲ ἀφίσωσιν ἐλευθέρον νὰ κλέψω τὸν ἑαυτὸν μου, τότε θὰ ἀναγκασθῶ νὰ γίνω Βουλευτὴς διὰ νὰ προκαλῶ ἐκπληξιν τῶν ἀρχῶν ὅταν ἀποπειραθῇ τις νὰ μὲ κλέψῃ, διότι τότε θὰ συνειθίσω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων σεβαστῶν συναδέλφων μου νὰ κλέπτω, ἀντὶ νὰ κλέπτωμαι.

*Ὅταν βλέπω τὸν συντάκτην τῆς 'Εφημερίδος δυσκολεύομενον νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πρωθυπουργοῦ χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ καὶ σεβαστόν, ὅπως ἐγὼ τὸ τοῦ Δημά-

του τον οποιον παντοτε τον κΑμνω σύνθετον : οϊον Ερωμο- δήμαρχον, Κοπροδήμαρχον κλπ. σκέπτομαι τί πρέπει να κάμω διά να ονομασθώ και εγώ ποτε σεβαστός. » Σας με- ταδίδω προθύμως τās περί τούτου σκέψεις μου :

Πόσας έντολάς, σκέπτομαι, χρειάζεται να παραδω έκ του Δεκαλόγου διά να με ονομάση σεβαστόν ο κ. Καμπούρο- γλου; 'Αρκεί να παραδω φέρ' είπειν την τετάρτην ή την πέμπτην; Είς την άριθμωσιν μπορεί να συμβή σύγχυσις απαιτείται πολλή λεπτότης φρενων διά να έννοησθε όταν λέγω τετάρτην ή πέμπτην ποίαν έννοώ. Λοιπόν αύτην ή εκείνην την έκτελώ άκριβέστατα κατά μακρά ή βραχυτέ- ρα χρονικά διαστήματα. *Η απαιτείται συγγρόνως, άφου έπιθυμώ την γυναίκα του πλησίον μου ή θρόνισσον πάσαν γυναίκα, ήτις χωρίς να άσπώ προς τους κανόνας τās καλ- λισθησίας, διέρχεται πλησίον μου, είμαι ήναγκασμένος ά- κόμα και να κλέψω; 'Αλλά και πάλιν φοβούμαι μήπως προσκρούσω εις την περιλάλητον αυστηρότητα (rigorisme) του κ. Καμπούρογλου και τότε λέγω ότι πρέπει να μάθω και τους άλλους να κλέπτουν. 'Αφου περάση κι' αυτό, μου έρχεται εις τον νουν ότι αν ήτο δυνατόν να μπορούσα να σκότωνα και κανένα, αν όχι άμέσως εγώ, αλλά έμμέσως, διά της έπίβροης μου, δεν θα προσήγγιζα πλειότερον εις το ποθούμενον; 'Αλλά και πάλιν κάτι τι μου λέγει ότι χρειά- ζονται και πολλά άλλα, μέχρις ου φθάσω εις τον σκοπόν μου, και τότε στενοχωρούμαι, βαρύνομαι και άπορασιζω να άποθάνω κ'ίχρησις». Δεν ξεύρω αν αυτό είναι άκριβώς το αντίθετον του σεβαστού' αν γνωρίζετε σεις άλλην αντίθε- σιν φυλάξατέ την διά τον εαυτόν σας, εκτός εάν όνειροπο- λήτε και σεις τον μεγαλόσταυρον του σεβαστού».

Δεν γνωρίζω διατί σήμεραν τόσοσν πολύ μακρολογώ· θα εκδικηθώ επί μιαν στιγμήν γράψω ότι ή Θεσσαλία διά την 'Ελλάδα μου φαίνεται καθαρά Θεσσαλία.

'Ο κ. Κουμουνδούρος διώρισε ληστās προσκυνησαντας ως άγροφυλάκας των χωρικών 'Αρτας, οίτινες πάρα δια- μαρτύρονται κατά των ληστοφυλάκων των. Τώρα έννωθ τί θα πη προσκύνημα και τί χαδζήληκη, κατά το λεζικόν του σεβαστού πρωθυπουργού μας. Προσκυνήτης θα πη λη- στής, χαδζήληκη είναι ή ληστεία και 'Ιερουσαλήμ ή 'Ιερου- σία.

Μόνον διά να γράψω ολιγόστιχον φρού-φρού αναγκάζο- μαι να είπω ότι όλοι οι ύπουργικοί είναι χαδζήδες.

'Αναγνούς την υπό Φελμεράδερ περιγραφην των Τεμπών συνεπάθησα πλειότερον προς τον άνεγνωρισμένον αυτόν μι- σέλληνα, παρ' προς τον ήκιστα άνεγνωρισμένον 'Ελληνα κ. Μενεστριώτον.

*Αν εξακολουθήσουν οι Τούρκοι να λαμβάνουν όπισω όσα συγκατετέθησαν να μάς δώσουν, ως ήδη έλαβον το Κριτήρι, τὰ άπέναντι του Μετσόδου, τὰ άνω της Τυρνόβου, πολύ φοβούμαι ότι άφου καταλάβουν όλην την παραχωρηθεισαν γραμμήν, άρχίσουν να καταλαμβάνουν και μέρη εκ της πα- λαιάς 'Ελλάδος.

'Αλλά τότε θα είναι πρωθυπουργός ο κ. Τρικούπης, όστι' έχει πρό πολλού προΐδει την ανάγκην γραμμών άμυντικών.

'Ο Καραπάνος εκήρυξε τον κατά της 'Ελλάδος πόλεμον. Ζητεί δικαιοσύνην όχι παρά των νόμων της πατρίδος του, αλλά παρά των έν Κωνσταντινουπόλει πρόσθεων των με- γάλων δυνάμεων. Μαζύ με τον Καραπάνον θα είναι βε- βαίως ύπογεγραμμένος και ό τουρκολάτρης Μητροπολίτης 'Αρτας, Σεραφείμ, όστις εις άλλο τηλεγράφημά του ήπειλει να σπάρη τους χωρικούς' ύπογεγραμμένος θα είναι και εις ήγούμενος 'Εγγρέντιος ή Κηρμέντιος' δεν πιστεύομεν και ό Σουρής αυτός να εύρη άλλην μοικαταληξίαν. Το βό- λον του Καραπάνου είναι βόλον Σεραφείμ, βόλον Παχύ. Καθ' ήν στιγμήν όλοι αυτοί βλέπουν ότι δεν δύνανται να καταφάγωσιν όλην την 'Ελλάδα, άπευθύνονται τότε προς τās δυνάμεις και ζητοῦσι να την φάγωσι δι' αὐτών.

Πληροφορούμεθα μετ' ευχαριστήτως ότι ό σεβαστός κ. Κουμουνδούρος ήγόρασε μεγαλοπρεπεστάτην άμαξαν άντι- δεκαπεντακισχίλιον φράγκων ήν θα παραλάβη μεθ' εαυτού εις την ανά τās έπαρχίας περιοδείαν. Χαίρομεν πολύ ότι με την ύψωσιν των τιμών της σταφίδος, την αύξησιν των κερδών των άτμοπλοϊκών εταιριών, την υπερτίμησιν των σίχων των Καλαμών, αυξάνουν επίσης και τὰ κέρδη του πρω- θυπουργικού αξιώματος. 'Επί Κουμουνδούρου μάλιστα ό τε- λευταίος αυτός κλάδος της ελληνικής βιομηχανίας λαμβάνει έκτακτον έπίδοσιν.

Μετ' εκπλήξεως θ' άκούση το κοινόν το νέον πραξικόπη- μα της Κυβερνήσεως Κουμουνδούρου. Καταργείται έφί- γτος το Κακουργιοδικεϊον της περιφέρειας 'Αθηνών και συνι- στάται τοιοῦτο έν Χαλκίδι, όπου εκ συστήματος οι Βισαγγε- λεις των 'Εβρετών άπέφευγον την σύστασιν Κακουργιοδι- κείου, ως έδρας παντοειδών καταχρήσεων των ένόρκων. 'Αλλ' έφίγτος ή περίστασις είναι εξαίρετική· πρόκειται να δικασθή ό Βελένδζας όστις έχει την μισή Χαλκίδα δικήν του και καλλίτερον να δικασθή από δικούς του παρ' από ξένους.

Θα τελειώση και το πραξικόπημα αυτό με κανέν άρθρον της 'Ωρας.

'Ο Αϊών όστις δεν άπαντά εις πολιτικοσατυρικάς έφη- μερίδας, οια το Μη Χάνεσαι, άπαντά έν τούτοις εις κα- θαρὰ σατυρικάς, οια ό 'Ασμοδαός. Και όχι μόνον άπαντά, αλλά και ως μαθητής του δημοτικού σχολείου, εκ της τά- ξεως των όλίγων καταδοτών, άπειλεί ότι θα το πη του δα- σκάλου, ό έστι έν τη προκειμένη περιπτώσει, θα το 'πη του Βασιληά.

*Αν πηγαίνη έτσι ό άρχισυντάκτης του Αϊώρος, όπως οι έρχαίοι 'Ρωμαίοι, είκοσιν έτη μετά την τελευτήν του θη- ρίου Νέωνος έφοβούντο την άνάστασιν του, οι νεώτεροι 'Αθηναίοι επί πολλας άκόμα δεκάδας έτών θα περιμένωσι να γεννηθή ό κ. Φιλήμων, εκ πεποιθήσεως ότι μέχρι τούδε τουλάχιστον εξακολουθεϊ να είναι εις κατάστασιν έμβρύου.

Και αν ό Καλλιγούλας ή ό Καρακάλλας ή και ό Νέρων άκόμα—άπό τους τρεις εκλέξατε παρακαλώ ένα, χωρίς να με λάβετε διόλου υπ' όψιν,—διώρισε τον ίππον του ή τον όνον του—και εις την εκλογήν αυτην θα μ' ευρήτε πολυ άδιάφορον,—εις το ύψηλόν αξίωμα της 'Υπατείας, τί πα- ράξενον αν οι 'Αθίναίοι εκλέξωσι το έμβρυόν των άκόμα μιαν φοράν βουλευτήν ;

*Απολώσθη λευκόν ως ή δεσποινίς εις την όποίαν άνηκε και μαλλιαρόν, ως το ίδιον, σκυλάκι φέρον κυανούν—εις το χρώμα δεν επιμένομεν—περιλαίμιον. 'Απολώσθη κατά την συνοικίαν Πλάκας και ονομάζεται 'Φρουρούθ. Βλέ- πετε ότι ονομαστικώς τουλάχιστον μάς άνήκει. Λοιπόν θέ- τομεν εις κίνησιν όλα τὰ λαγωνικά του αΜη Χάνεσαι αν το εύρωσι να μάς το φέρωσιν εις το Γραφείον. Περί άμοιβής να μην τούς μέλη' είναι δική μας δουλειά.

Προκειμένου περί της δημοσιεύσεως των καταχτητηρίων συμφωνούμεν μετ' της 'Εφημερίδος δι' όσα γράφει περί αξιοπρεπειας του τύπου και τιμης άγγελιών' αλλά δεν πα- ραδεχόμεθα ότι αι άηδία αυτα έπρεπε να κοστίσουν εις το δημόσιον εκατόν χιλ. δραχμών ή κατά την α'Εφημερίδα» διακοσίων. Μπορούσαν άξιόλογα να πληρώση το ύπουργεϊον μόνον τυπογραφικά και να τὰ δημοσιεύση διά της 'Επιστή- σήμου 'Εφημερίδος. Και ούτω ή δαπάνη θα περιοριζετο το πολύ εις τρεις τέσσαρας χιλιάδας δραχμάς. Τις ή ανάγκη της διά του 'Εθνικού Πνεύματος ή της 'Ωρας δημοσιεύσεως καταχτητηρίων και έπομένως, κατά την λογικήν της 'Εφη- μερίδος, ή πληρωμή του κύρους και της κυκλοφορίας του δεινός ή δεινός δημοσιογραφικού όργάνου. Μήπως τον λει- ποτάκτην θα τον συλλάβησιν ου ή εγώ ή ό Στεφανίδης ή ό Νέγγης; Θί τον συλλάβουν αι άρχαι αίτινες δεν αναγινώ- σκουν τον Τηλέγραφον ή τον 'Ολυμπον, αναγινώσκουν όμως την 'Επίσημον 'Εφημερίδα.

*Ωστε άπλά και καθαρά πρόκειται περί μετμημισμένης άνταμοιβής ύπουργικότητος δημοσιογραφικής. Δεν έννοού- μεν την 'Εφημερίδα, ήτις εις αυτα είναι υπερήφανοι· συμ- φωνούμεν όμως καθ' όλα με την 'Ωραν !

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

'Η Κυριακή έν Πειραιεί μυρίζει Κυριακή». 'Ολοι έχουν τὰ κυριακάτικα των, όλοι έχουν την εκκλησίαν των, όλοι θα εύρουν την διασκέδασιν των.

'Από βαθείας πρωίας μανία καταλαμβάνει των ναών τους κώδωνας, και μετ' όλίγον πριν έτι ό ήλιος περιβληθ ή το φως του, αι εκκλησίαι πάσαι εισι πλήρεις όσον και τὰ καφενεϊα. Και βλέπει τις τους ανθρώπους της έργασίας, τους ανθρώπους της εύπορίας, τους ανθρώπους του γήρα- τος, ευάηκη αναπέμποντας τω ύψηλτω χασημάτα, καθ' ήν ώραν οι άνθρωποι της άργίας αποθαυμάζουσι του γαργελέ των τās λευκάς τολύπας, ώσει λατρείας θυμιάμα και εύ- χάς προς τὰ νέφη άνερχομένας.

Μετὰ ταῦτα δεν γίνονται επισκέψεις, ως έν πάσαις ταϊς λοιπαϊς έπαρχίαις, μετὰ την λειτουργίαν εΐθισται, άλλ' έ- καστος πορεύεται ή εις το καφενεϊον ή εις το έργον του. 'Εν γένει όμως οι Πειραιείς εισι προσηνεστάτοι εκτός του όικου των, άλλ' έν αυτω δυσκόλως δύναται τις να τύχη της ευχαριστήσεως να φιλοξενηθή. Και τούτο τοϊς περι- ποιεϊ τιμήν έσως, διότι σημαίνει, ότι είχαν την πρόνοιαν να λάβωσιν ένωρίς τὰ μέτρα των κατά της τροπής; ήν ό πολιτισμός φαίνεται λαμβάνων παρ' ήμιν. Διότι αν λάβητε τον κόπον να έρευνήσητε υπ' όλας τās διακλαδώσεις την πρόδόν μας, θέλετε εύκόλως άνεύρει ως βάσιν αυτης το περιφρονείν και ίερά και όσια.

Το Σ'γγραγά μας άναδεικνύει Κουμουνδούρον, ή έλευ- θερία μας Καραπάνον, ή ποιήσις μας 'Αντωνιάδην, ό πλου- τός μας καταχραστάς, ό λαός μας Σουτσον, το 'Αρσάκειόν μας Λιζιέ, ή οικιακή έλευθεριότης μας κερασφόρους Λοιπόν ;

'Από της θης μ. μ. ώρας διακρίνει τις ανά τās όδοῦς το υδραϊκό, την βράκαν, τους ανθρώπους του λαου. Μέ- χει δε της ύης συναθροίζονται πάντες έν τη πλατεία της Μουνηχίας.

Μουσική πολιτική είναι ό μαγνήτης έλκων εκει τους πλέον μαγνήτας όφθαλμούς, έξ 'Αθηνών όμως μάλλον ή έν Πειραιώς. Το έγγυριον ύψηλότερον της κοινωνίας στρώμα' ουδέποτε καταβαίνει μέχρι του έδάφους της μόνης αυτης συγκεντρώσεως. Τί γίνεται; 'Αγνωθ. 'Υποθέτω όμως, ότι προτιμά την άτμοσφαιραν του δωματίου από τον μυρωμέ- νον άέρα της Μουνηχίας, προκειμένου να αναναπνεύση μετά του κάτω λαου.

Και βλέπει τις πᾶν ότι έρυθρόν, κυανούν, πράσινον, κίτρινον, πορτοκαλί, λεμονί, κερακιζι, μελι, και τὰ λοιπα, άποτελουντα παράδοξον χρωματικην άρμονίαν, ήν ουδέ ό Μάϊος ήδυνήθη να γράψη εις τους άγρους του.

'Ακατανόητος τῶντι άποβαίνει ή περί το ποικιλόχρουν άμιλλα των Πειραιωτίδων. Πολλάκις άρχόμενος από των παρεϊων τινος έξ αυτών, έφθασα εις χρώμα δεκάτον.

'Ορείλω όμως έν παρενθέσει να προσθέσω—ότι έχει και ό Πειραιεύς τās έν τω χρωματισμῶ μονοτόνους, τās κα- λαισθήτους του, τās ώραϊας του και, ότι ακολουθών το έ- θιμον έγραψα περί του κανόνος μόνον άχρι τούδε, ουχι δε και περί των εξαίρεσεων.—

'Ολη ή δυνατή έν Πειραιεί φαιδρότης γεννᾶται μέσωσ της τόσης ποικιλίας, της καθαριότητος, της μουσικής, της ζω- γόνου άτμοσφαιρας.

'Εκαστος εύρίσκει κάτι να θαυμάση ιδιαιτέρως. 'Ο μὲν την έρωμένην του, ό δε την κόρην του, έτερος εαυτόν, έτε- ρος το κύμα και έτεροι έτερα.

'Εγώ έθαύμασα το σύνολον.

'Υπάρχει τέλος πάντων ζωή τις και κίνησις ένταῦθα, έστω και άπαξ της έβδομάδος αναφαινομένη, την όποιαν ένταμιβόλως ήθελον φθονήσει σήμεραν οι εκ της έρημίας και της πλήξεως άπογειωθέντες κάτοικοι των άγαπητων μου 'Αθηνών.

Μάρτιος.

ΤΙ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ;

Έχω χαρτί εμπρός μου, κονδύλι και μελάνι, και βλέπω τον καφφέ μου 'στο πλάι μου ν' άχνιζή, με άνοικτό τὸ στόμα κυττάζω τὸ ταβάνι, ἀλλὰ τοῦ κάκου . . . οἷστρος τὸν νοῦ μου δὲν φλογίζει. Σηκόνομαι, καθίζω, δὲν ξέρω τί νὰ γράψω, καὶ τὰ μαλλιά μου θέλω ἀπ' τὸ θυμὸ νὰ κάψω.

Γιὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ μας νὰ γράψω τὸ ταξίδι ; τὸ ξέρετε πᾶς ὅλοι, ἄς πᾶν στὸ καλὸ, θὰ 'δοῦνε καὶ οἱ ἐξω τοῦ ἔθνους τὸ στολίδι, κι' ἴσως ἀπ' τὴ χαρὰ τους τοῦ; στρίψῃ τὸ μυαλό. Νὰ γράψω γιὰ τὸν τύφο ; . . ἐπέρασε κι' αὐτὸς, καὶ ποῦ καὶ ποῦ κανένας ψυχομαχᾶ κουτὸς.

Νὰ γράψω γιὰ τὴ βρωμὰ τῆς φίλης πρωτεύουσῃς ; τὴν νοιώθετε, νομίζω, κι' αὐτὴ πολὺ καλὰ, ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ κύριος Μπουρδούσης καὶ μετὰ τὰ δύο τοῦ χέρια τὴ μύτη του σφαλᾶ. Νὰ πῶ γιὰ τὰ τουλούμια τοῦ μούστου καὶ τὰ κάβρα, Γιὰ τὴν Ἀστυνομία κι' ὅλη τὴν ἄλλη φάρμα ;

Μὰ τοῦτα δὲν ταιριάζουν σὲ ποιητοῦ κονδύλι, εἶναι πεζὰ, καὶ οἷστρο δὲν δίνουν 'στὸ κεφάλι' γιατί λοιπὸν νὰ γράψω ; . . ὦ ! βοηθάτε, φίλοι, καὶ ἐμπνευσι κανένας ἄς ἔλθῃ νὰ μοῦ βάλῃ. Ἄλλοιῶς, ἂν δὲν ἔμπορέσω νὰ οἷστρολητηθῶ, θὰ πάρω τὸ μελάνι καὶ θὰ μουτζουρωθῶ.

Νὰ γράψω γιὰ τὸν Βίσμαρκ, τὸν Κάτσερλντ, τὸν Κεδίδη, νὰ γράψω γιὰ τὸ Δάντζιγ, τοὺς Γερμανοὺς, τοὺς Ῥώσους ; νὰ γράψω τοῦ Γαμδέττα ἢ κεραλὴ τί κρύβει ; νὰ γράψω, ναί . . . ἄλλ' ὅμως ποῦ ναῦρα στίχους τόσους. Κι' ἐπειτα τὴν Εὐρώπη ἔμας περιφρονούμε . . . Γιὰ ξένα τί μᾶς μέλλει ; τὰ ντόπια μας νὰ 'δοῦμε.

Μὰ γιὰ τὴν ἑταιρία νὰ γράψω αὐτὸν Δαρβίνοσ ποῦ ἔχει ὄλο ζῶα ; . . ἀκόμη δὲν τὴν εἶδα νὰ γράψω κἂν γιὰ ἴμενα ; . . καὶ τί ἐγὼ βαρύνω σὲ τούτη τὴ μεγάλη τῆς κλεφτουριᾶς πατρίδα, ὅπου θὰ ἐπιβάλλω σὲ σᾶς τὸν ἑαυτὸ μου ; Οὔτ' ἕνας ἐπιστάτης δὲν εἶμαι κἂν τοῦ δρόμου.

Ἄλλ' ὅμως τὸ χαρτί μου ἐγείμει ὄλο, δίχως νὰ γράψω κάποιο πρᾶγμα . . . ὦ ! τί σοφὸ κεφάλι ! Κοντὰ 'στὸν ἕνα στίχο ἐκόλλησ' ἄλλος στίχος, καὶ στίχοι ἔγενῆκαν σαρανταδύο πάλι. Μὰ τοῦτο εἶναι σκίτσος ποιητικὸ μεγάλο, καὶ μάλιστα τῆς μόδας . . . ἴσως σᾶς κάμω κι' ἄλλο.

Souris

SONETTO.

Ἡ ὄψις τῆς, ἡ φλογερὴ ματιὰ τῆς ; Ἡ καστανὴ πλεξίδα τῆς λυτῆ, Τὸ στήθος τῆς, τὰ χέρια τὰ γυμνά τῆς ὅτ' ἀρέλαιναν παζὸ καὶ ποιητῆ.

Αἱ πλεῖα, τὸ λογικὸ δὲν με κρατεῖ Ἐάν πρώτα . . . Ἄκουμπῶ 'ς τὰ γόνατά τῆς Τὸ χέρι μου τὴ μέση τῆς ζητεῖ Καὶ τᾶλλο ξεγλιστρᾶ 'ς τὴ τραχηλιά τῆς.

Τοῦ κάκου μοῦ φωνάζει πῶς θὰ φύγῃ, Ἡ ὄλη γλύκα με παρακαλεῖ, Τὸ χέρι μου τὰ στήθη τῆς ἀνοίγει

Καὶ ἀκουμπῶ 'ς τὰ κρινά τους τὸ στόμα . . . Ὡ θεῖο ! . . ὦ ἀτίμητο φίλι ! Τὰ χεῖλη μου μυρίζουνε ἀκόμα ! . . .

Gamin

ΑΣΜΑΤΙΑ

ἐξ ἀνεκδότου ἐπιλλίου.

III

ἘΣ ΤΗΝ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗ

Ἐέρεις, ἐδῶ 'ς τὴν πληξί μου 'ς τὴν τόση μοναξιά μου, Τί ἔχω μόνη μου χαρὰ, κρυφὴ παρηγοριά μου ;

Πῶς δὲν θὰ μείνης γιὰ πολὺ 'ς τῆς Ξενητεῖας τὰ μέρη, Πῶς θὰ φυσήσῃ κάποτε εὐσπλαγγχνικὸ ἀέρι Καὶ θὰ σὲ φέρῃ ἡμερο, χωρὶς ἀνεμοζέλη, Ξενητεμένη ἀγάπη μου, 'ς τὴν ἀγκαλιά μου πάλι.

. . . Καὶ θὰ καθήσωμε κοντὰ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, Καὶ θὰ μοῦ πῆ τί ἔμορφα ποῦ ἦτον ἐκεῖ πέρα Μὲ χίλια λόγια νόστιμα τὸ γελαστό σου στόμα Καὶ θὰ μοῦ πῆς πῶς ἤθελες νὰ ἔμενες ἀκόμα ! . . .

Κι' ὅταν τελειώσῃς ἡσυχὰ θὰ γείρω 'ς τὴν ποδιά σου, Καὶ 'σάν πικρὴ ἀπάντησι 'ς τὰ λόγια τὰ δικά σου, Ὅ' ἀρχίσω νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ μὲ μάτια δακρυσμένα, Τί μαύραις ἴμεραις ἔπερασα σάν εἰσεως 'ς τὰ ξένα.

Incognito.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

μετηνήθη ἐν ὁδῷ Βυαγγελιστρίας ἀριθ. 25 μεταξὺ Μητροπόλεως καὶ βρύσεως Καλαμιώτου καὶ ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥόμβης.

ΣΕ ΞΕΝΟ ΑΧΤΡΩΝΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΚΑΦΦΕΒΠΩΛΗΣ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐξοχικὸν καφενεῖον ἐξωτὸ τοῦ ὁλοῦ ἐπαρχοῦσι δύο μόναι τράπεζαι. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τούτων κάθηται ὁ Νικόλαος καὶ ὁ Δημήτριος, καπνίζοντες καὶ πίνοντες καφέν. Ἐπὶ τῆς ἀλλῆς τραπέζης κείται ἡ Ἐφημερίς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Αὐτὴ ἡ βρωμοπιστρατεῖα ἀδελφέ . . . με καταδιώκει παντοῦ ὡς Ἐρινύς ! . . . τοῦλάχιστον νὰ ἤμην μονογενῆς, ἢ . . . πρωτότοκος ὀρφανός . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Καθήμενὸν Δημητράκη ! πάντοτε ὁ ἴδιος . . . ἐννοεῖς νὰ παίζῃς καὶ μετὰ τὰ ἱερώτερα . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Καλὲ τί ἱερώτερα καὶ κουρουφέζαλα μοῦ λέγεις αὐτοῦ ; ἡ ἐπιστρατεῖα δὲν χορατεῖται . . . μ' ὄλην δὲ τὴν φιλοπατρίαν ἢ ὅποια με ἐνθουσιᾶ, με θερμαίνει, με πυρπολεῖ . . . (ὀψώγει βαθμηδὸν τὴν φωνήν του) . . . σὺ τὸ γνωρίζεις καλλίτερον παντὶς ἄλλου . . . Ἐνθουμείσαι προχθὲς τὴν ἐσπέραν, ἐξῶ τοῦ Γιαννοπούλου πόσον ἐνθέρμως ὑπεστήριξα τὸ ἔθνικόν μας ζήτημα . . . καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς Νίκο . . . ὅτι ἀπὸ τὰς φωνᾶς μου ἐκείνας, ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματά μου, ἀπὸ τὸν θυμὸν μου ἐπὶ τέλους ὕδρωσα, καὶ τὴν ἐπομένην . . . ἤμην κρυολογημένος ! . . . αἱ φίλε μου, ὅλοι οἱ Ἑλληνας εἴμεθα φιλοπάτριδες, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ὅλοι πρέπει νὰ γίνωμεν ἐπίστρατοι . . . ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐκλήθη . . . ἐγὼ δὲν ἀντέχω εἰς τὴν ἐπιστρατεῖαν . . . τὴν τρομάζω ἀδελφέ ! . . . ἄ ! κατηραμένη ἐπιστρατεῖα ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Σὲ θαυμάζω Δημητράκη, ἀλλὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴ θαυμάζω καὶ τὰς ἰδέας σου, μετὰ τὰς ὁποίας αἱ ἰδικαί μου δὲν δύνανται νὰ διακείνται ἐν φιλικῇ σχέσει, καθὼς αἱ καρδιαί μας . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Μὰ πῶς Νίκο ! εἶπέ μου 'στὸ θεό σου, σὺ σκέπτεσαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κατηραμένην αὐτὴν ἐπιστρατεῖαν ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ὑψῶς).

Δὲν νομίζω ἀνδραγάθημα νὰ σοῖ ἀπαντήσω καταφατικῶς . . . θὰ πράξω ὅ,τι καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται . . . ἀρκεῖ νὰ με καλέσῃ ἡ πατρίς . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Βρὲ ἀδελφέ, τί ἀνακατώνεις τὴν πατρίδα εἰς τὴ μέση ; ποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα ; . . . εἶσαι περίεργος ! ἀλλ' εἰπέ μου, ἀντέχεις νὰ κρατῆς ἕνα σάκκον εἰς τὸν ὄμων, ὅλας σου τὰς ζωοτροφίας εἰς ἕνα δεύτερον σάκκον, ὅλα σου τὰ πολεμοφόδια εἰς ἕνα τρίτον σακκίδιον, ἐπειτα ἕνα τουφέκι, ἕνα σπαθί, μία ξιφολόγη ; . . . καὶ ἐκτὸς ὄλων αὐτῶν νὰ σὲ καταδιώκῃ ἀδιάκοπα τὸ φάσμα τοῦ Μαυρομηχάλη . . . ἄ ! κατηραμένη ἐπιστρατεῖα . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ὑψῶς)

Ἔσα μοὶ λέγεις ἀγαπητὲ εἶναι ὑπερβολικά . . . ἐπειτα ὁ στρατιώτης πρέπει νὰ ἔχῃ ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν του, ἀκόμη ὅτι καὶ θὰ σκοτωθῇ . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἀποτόμως)

Ἄς σκοτωθῇ ! . . . ποῖος λέγει τὸ ἐναντίον ; ὄχι ὅμως καὶ νὰ μαρτυρήσῃ πρὸ τοῦ φθᾶσῃ εἰς τὸ εὐχάριστον αὐτὸ σημεῖον . . . διότι ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἶναι μία εὐχάριστος ! . . . ἀλλ' αὐτὸ φίλε μου δὲν σημαίνει ἡ ἐπιστρατεῖα . . . ἡ ἐπιστρατεῖα εἶναι . . . νά . . . εἶναι . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ εἶπω . . . ἐπιδημία . . . ἐγὼ τὴν τρέμω . . . ἄ ! κατηραμένη ἐπιστρατεῖα . . . (μετὰ τινὰ σιωπὴν) Καὶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ πολεμήσωμεν ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ὑψῶς)

Πῶς ὄχι ; μήπως εἶναι πρώτη φορὰ ὅπου οἱ Ἑλληνας θὰ πολεμήσουν ; (μειδιῶν εἰρωνικῶς) λυποῦμαι, φίλε μου, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς πολὺ τὴν ἱστορίαν . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ὅχι πολὺ ὀλίγον, ἀγαπητὲ μου, καὶ διὰ τοῦτο ἔχω ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ πολεμήσωμεν . . . Χθὲς μάλιστα ἀνεγίνωσκα μίαν αἵματηρὰν σελίδα τοῦ 21, καὶ μίαν ἄλλην ἐνδοξὸν τῶν ἀρχαίων μας χρόνων ! . . . τί τὴν θέλεις . . . ἐνθουσιάζου, συνεικνίσθην, ἐδάκρυσά . . . ὀλίγον εἴλιψε νὰ γράψω ἕνα ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ πόλεμος, ἕνα ποίημα ὑπὸ ὁμοίαν ἐπιγραφὴν, ἕνα θούριον, νὰ τρέξω εἰς τὰς ἐδοῦς, νὰ προκαλέσω διαδηλώσεις . . . νὰ βγάλω ἐπὶ τέλους τὸν λάφυγγά μου ὑπὲρ τοῦ πολέμου . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄ ; . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αἱ μόλις μοῦ ἐπήλθον αὐταὶ αἱ πολεμικαὶ μου ἰδέαι, πολλοὶ ἄλλοι με προέλαβον ! . . . δὲν ἐπρόφρασα νὰ καθίσω εἰς τὸ τραπέζι μου, καὶ φωναὶ οὐχὶ ἀσυνήθεις κατέσχισαν τὰς ἀκοάς μου (μυμείπει τοδὲ Ἐφημεριδοπώλας), ἢ νέα ἐφημερίς ὁ Πόλεμος ! τὸ νέον ποίημα τοῦ Παράσχου ὁ Πόλεμος ! . . . καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει αὐτὴ (μὲ ὕφος τραγικόν) ἡ βανδαλικὴ κλοπὴ τῶν ἰδεῶν μου, φοβερὰ διαδήλωσις διεληθῶσα κάτωθι τῶν παραθύρων μου ἐπλήρου τὴν ἀτμοσφαιραν ἀπὸ ζητωκραυγᾶς ὑπὲρ τοῦ πολέμου ! . . . αἱ φίλε μου τὸ πιστεύεις ; δὲν ἠδυνήθην πλέον νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν . . . ἄ ! θεέ μου, τί εἶναι αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός ! . . . ἀρπάζω λοιπὸν τὸ καπέλο μου, κατέρχομαι τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας μου, καὶ ἀναμειγνύομαι μετὰ τὸ πλῆθος . . . καὶ ἐγὼ ἐξῶ φρονῶν, καθὼς οἱ λοιποὶ πατριῶται ! . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄ, καὶ τί θέλεις δῆθεν νὰ ἀποδείξῃς μετὰ αὐτὴν σου τὴν ἱστορίαν ;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἔσαι περίεργος . . . ἢ δὲν θέλεις νὰ ἐνοήσῃς . . . νά, ὅτι ὁ πόλεμος δι' ὅλους μας σήμερον, εἶναι μία ἰδέα ὑψηλῆ, ἐνθουσιώσα . . . τίς τὸ ἀρνεῖται ; ἀλλ' ἐξαπμιζομένη εἰς μόνον τὸν ἔγγιστον καὶ τὸν προφορικὸν λόγον . . .

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὡ ἀδελφέ ! . . . νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ εἶπω ὅτι κρίνετε τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου . . .

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Μὲ συγχωρεῖς φίλε μου ! κρίνω τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ

τούς άλλους, θά έλεγες: αληθέστερον... πιστεύεις βρε αδελφέ Νίκο, ότι ή έρωμένη μου δεν άνησχύλοσά ποτε...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (στενάζων)

Ναι, τήν είδον πρό τριών ήμερών... συννητήθημεν εις ένα χωρόν... μοι έφάνη πνευματώδης ώς πάντοτε, και ώραιοτέρα παρά ποτέ...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Διάβολε! και εγώ δεν τήν βλέπω τώρα πρό πέντε ήμερών... περιέργον όμως, ή κόρη αυτή μοι φαίνεται όλίγον μυστηριώδης... ίδίως από τό τελευταίόν της ταξείδιον...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (διακόπτων αυτόν άποτόμως)

Έκεινη τί;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αί, μά τί έννοεις, να άρχισω πάλιν από τό άλλα; εί- ζεύρεις πολύ καλά, ότι μυστικών εγώ από σε δεν κρύπτω... μεταξύ λοιπόν άλλων, πλέον ή άπαξ σοι διηγήθην και τήν παράδοξον αυτήν ιστορίαν...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ώς άνω)

Τήν επομένην ήμέραν τί;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Τήν επομένην ήμέραν τά ίδια φίλε μου... τήν άλλην τά αυτά... αί τί τά θέλεις γρ, γρ, γρ... από καυγά εις καυγά και από θυμού εις θυμόν επί τέλους... ήγαπήθημεν!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (έκπληκτος)

Πώς; ήγαπήθητε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Αηλαδή εγώ τήν ήγάπησα... τής τό είπον' εκείνη τότε προσεποιήθη ότι δεν τό ήθελε, ότι δεν τό ήνόει' εγώ όμως τήν έκαμα να τό έννοήσθ, να τό θελήσθ ακόμη και να με άγαπήσθ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μά πώς ήνόησες; ότι ο' άγαπή, αφού δεν σου τό είπε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ω! αυτό μου άρέσει... λοιπόν σύ νομίζεις, πώς, ότι...

καιεις αισθάνεται και σκέπτεται πρέπει να τό λέγγ... (μετά τινα σιωπή)... αυτά φίλε μου τά είπαμε και άλλοτε, έσυμφωνήσαμε μάλιστα εις τό ζήτημα αυτό...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (μειδιών περιλύτως)

Ίσως έχεις δίκαιον (μετά τινα σκέψιν) αλλά περί τής Ματίλδης... λοιπόν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Λοιπόν με ήγάπα και αυτή, και με ήγάπα τόσω περισσότερον, όσον ή σιωπή είναι άνωτέρα πάσης έκδηλώσεως... Ένθυμούμαι όταν έκράται εις τά χείλη της μικρόν άνθάλιον...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (έν άνυπομονησί)

Σου!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Μου έτοίμαζε νέον... (μετά τινα σιωπή) ένθυμούμαι ακόμη όταν μίαν ήμέραν τής έζήτησα τρίγας τής κεφαλής της... όλίγον και θα έθύμωμε πάλιν...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ώς άνω)

Και δεν έθύμωσε;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ναι! έθύμωσαν είναι αληθές εις τήν άρχήν... άργότερον όμως έξεθύμωσε με ήρώτησε ψυχρά ψυχρά τί ήθελον τάς τρίγας εκείνας... εγώ τή άπεκρίθην ότι θα έκρέμων άπ' αυτόν τόν κόσμον όλόκληρον' εκείνη τότε έγέλασε με τήν ιδέαν μου αυτήν...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ώς άνω)

Και...;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Και άποσπάσασα τρεις μόνας τρίγας από τήν ώρειαν της κεφαλήν μοι τάς έδωκε!... Αί φίλε μου... θα τό πιστεύσθ; με τάς τρίγας της εκείνας έγινε Σαμφών... όλίγον και θα εξεφώνουν—άποθανέτω ή ψυχή μου μετά του άλλου φύλου!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (έν άκρα μελαγχολία)

Αιώνιως άστειότητας... και όμως ή ιστορία σου αυτή πρέπει να ήται άκριβής, διότι πάντοτε μοι τήν διηγείσαι όμοίαν...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (άποτόμως)

Καλέ τήν έμαθα άπ' έξω... αί έννοεις ή έντόπως εί- κείνη μοι έκαμα τήν αυτήν αισθησιν, όποιαν τά πρώτα μαθήματα τής χρηστομαθείας κατά τήν παιδικήν μας ήλικίαν... Αρχή σοφίας φόβος Κυρίου—Πασών των άρετών ήγεμόν έστιν ή ευσθένεια και καθέξας...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (περίεργως)

Όλίγον άδιάφορος είπες; μά πώς;... μήπως τής έδωκες καμμίαν άφορμήν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Δεν πιστεύω... Ηξέυρα όμως ότι από τής άναχωρήσεώς της έντευθεν εις τάς Πάτρας, τήν όποιαν ήκολούθησεν ή ιδική σου, γάριν των μελετών σου, μοι έλεγες, δια τάς εξετάσεις, μέχρι τής σήμερον, δεν έμεσολάβησεν ειμή τετράμηνον διάστημα, κατά τό όποιόν εγώ εξήκολούθουν να τήν ένθυμούμαι, να τήν ήγαπά, ώς ο' Δάντης τήν Βεατρίκην του, ο' Αλή Πασσάς τήν Βασιλικήν του, ο' Alfred de Musset επί τέλους τήν πρώτην γυναίκα ή όποία του είπεν—my dear i love you!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Πώς δηλαδή;...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Νά... κάπως δυσπιστούσαν πρός έμέ... κάπως άποφύγουσαν τάς έρωτικές μου έκδηλώσεις... κάπως άδιαφορούσαν πρός αυτάς, και μερικά άλλα κάπως... άρ- κεί να σε είπω ότι περί άνθών και τριχών ουδεις πλέον λόγος... Καί, μά τήν φιλίαν μας, φοβούμαι ότι ή προσφιλή μου άράχνη ζητεί να περιπλέξη κάποιαν άλλην μυίγαν εις τά δικτυά της! αλλά... (λαμβάνει δραματι κώστατον ύφος), αλλά μά τήν πίστιν μου θα τήν διαρρήξω!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ήγειρόμενος)

Δημήτριε! άρκετά... άρκετά μέχρι τούδε κατεπλήγω- σας τήν καρδίαν μου!... όλη σου ή ιστορία περί τής Ματίλδης υπήρξε δι' έμέ φοβερά κολάσις εις τήν όποιαν σκληρώς με καταβασάνισες... δεν άμφιβάλλω ότι ή ιστορία σου εκείνη είναι αληθής... δια τούτο ίσως υπήρξε και τοσοούτον πικρά!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (μετά προσητείας)

Α! φίλε μου... λέγε τήν αληθειαν εάν πικρά ή!... αλλά...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (τόν διακόπτει)

Αλλά, θα σε παρακαλέσω να δανείσθ και εις έμέ όλίγας στιγμάς άκροάσεως... δεν άμφιβάλλω λοιπόν ότι ή ιστορία σου... όλη εκείνη ή φρικώδης δι' έμέ...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (έν έκπληξεί)

Πώς; τί;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

... ιστορία είναι αληθής!... άλλ' ήδη, ότε ήνόη- σες πώς ή Ματίλδη διάκειται πρός σε άδιαφόρως, ήδη ότε σχεδόν έξοικειώθης με τήν ιδέαν ότι ή Ματίλδη δεν σε συμπαθεί πλέον, πρέπει να σου άνοιξω τήν καρδίαν μου, (έν συγκινήσει) τήν όποιαν μέχρι τούδε σοι έκράτουσ κλει- στήν, και να σε είπω—Φίλε τής καρδιάς μου, ήγαπή εγώ τήν Ματίλδην!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ώσει κεραυνοβοληθείς)

Πώς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ναι!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Κ' εκείνη;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Με ήγαπή επίσης!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ξέω φρενών)

Αδύνατον!... θα αυτοχειριασθ!... θα πετάξω τά μυαλά μου εις τόν άέρα... αλλά προηγουμένως... (τραγικώτατα) θα τής σπάσω τά μούτρα!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ακουσον Δημήτριε! Γνωρίζεις ότι με τήν κόρην αυτήν, σχεδόν τήν ιδίαν ήμέραν είδομεν τό φώς... συναντρα- φημεν σχεδόν όμοι, όμοι διήλθομεν τά παιδικά μας έτη, και ήνδρώθημεν συγχρόνως... Απο τής παιδείης μου ή- λικίας ένθυμούμαι ότι τήν ήγάπων, ότι εκείνη έθύμωσε μαζί μου, ένίστε με επέπληττε, μοι επεβάλλετο, και εγώ μ' όλην τήν ζωρότητα του φύλου μας, τήν παιδικήν θρα-σύτητα, τό άπότομον, τό όργίλον... (μετά περιπαθείας) έπέκυpton και ήνειχόμην δλας αυτάς τάς ιδιοτροπίαις, τούς θυμούς, τάς άπειλιάς της... διότι δεν είχον τήν δύνα- μιν να τής άντιστώ, διότι τήν ήγάπων με όλην τήν παιδι- κήν μου δύναμιν!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (έν παραφορέ)

Α! τήν προδότιδα!... και μήπως εγώ δεν τήν ήγά- πων με τήν άνδρικήν μου;...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ακουσον ακόμη Δημήτριε! Παρήλθον τά παιδικά μας έτη, και με αυτά οι πόθοι, οι έλπίδες, τά όνειρά μας... Τήν παιδικήν ήλικίαν διεδέχθη ή ήδη, και ταύτην πάλιν ή νεότης... Η πρός τήν Ματίλδην ήγάπη μου ήκολού- θησε τό στάδιον αυτό τής ήλικίας, και τώρα; τώρα μετε- βλήθη εις έρωτα σφοδρόν, έρωτα άροσιώσεως, λατρείαν, αυ- ταπάρνησιν, ότι άλλο δύνασαι να φαντασθής, φίλιτάτε μου!... Ω και τήν Ματίλδην ήγαπά με όλην τήν δύναμιν τής ψυχής μου!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (έν άπορία)

Αλλ' είπέ μου, βρε αδελφέ, πώς είναι δυνατόν να σε ήγαπά και αυτή τόσον, αφού πρό τεσσάρων μόλις μη- νών...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Έννοώ τήν άπορίαν σου' δεν άμφιβάλλω μάλιστα ότι ή Ματίλδη σε συνεπάθει, διότι ο' παιδρός όσον και άθώως χα- ρακτήρ σου, ή καλή σου συμπεριφορά και άνατροφή, τό πνευμά σου, ίδια όμως τό πρός αυτήν πολύ αισθημά σου, ίκίνησαν τήν πρός σε συμπάθειάν της...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (άποτόμως)

Αμ τά άνθη;... αί τρίγες;...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Όλα, όλα όλα φίλε μου δεν έσήμενον άλλο ειμή φιλι- κόν αυτής, αδελφικόν, άν θέλγς, πρός σε αισθημα... άλλ' εγώ τήν ήγάπων τρελλά... και εκείνη με ήγάπα επί- σης... με τό είπεν... μοι τό άπέδειξε μυριάκις... Τώρα Δημήτριε (μετά πάθους) λησιμόνησον τό πλάνον εκείνο παρελθόν και άφες με ν' άπολαύσω τελείαν ευδαιμονίαν, εις τόν έρωτα εκείνης και εις τήν φιλίαν σου, άκριβέ μου σύντροφε. (έκτείνει τάς χείρας του και προχωρεί πρός τόν Δημήτριον να τόν άναγκαλιόθει)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (τραγικώτατα)

Στόπ!... Ακουσον Νίκο! γνωρίζεις πόσον σε ήγά- πησα, πόσον εις τήν φιλίαν μας πολλακις έπακούμθησα πο- νεμένην τήν κεφαλήν μου, και τήν καρδίαν μου κουρασμέ- νην!... Είς τόν τελευταίόν μου αυτόν έρωτα ήλιζόν, Νίκο, να εύρω ακόμη μίαν φοράν στήριγμα τήν φιλίαν σου.

... άλλ' οίμοι! έπλανώμην πλάνην οίκτράν! ... τὸ ὄνειρόν μου ἐκεῖνο ἐφυγάδευσε πικρὰ πραγματικότης! ... Καί τώρα; ... τώρα τὴν ψυχικὴν μου γαλήνην πρέπει ν' ἀναζητήσω ἄλλοῦ ... ἀκόμη ... καί εἰς τὴν ἐπιστρατεύσαν! ... χαῖρε λοιπὸν φίλτατε—τέως φίλτατε—Νίκο (ἐν συγκινήσει) χαῖρε μετὰ τῆς Ματίλδης ... ἀλλ' εἰς τὰς γλυκερὰς τοῦ ἔρωτος στιγμὰς μὴ λησμονῆς (μετὰ φωνῆς πνιγομένης ὑπὸ λυγμῶν) καί τὸ εὐδαίμον—parдон—τὸ εὐδαίμον—τῆς φίλας μας παρελ ... θόν ... Χαῖρε Νικόλαε, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν εἰμεθα πλέον φίλοι ... (κινεῖ πρὸς ἀναχώρησιν)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτο ἐν συγκινήσει ὑψώγων βαθμηδὸν τοὺς ὤμους του, ρίπτει τυχαίως τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰς τὴν τράπεζαν κειμένης «Ἐφημερίδος» καί ἐν ἐκστάσει ἐκφωνεῖ)

Ἄ! ...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Στρέφων αἰφνηδίως βλέπει τὸν Νικόλαον ὡσεὶ ὑπὸ σκοτοδίνης κατεχόμενον, καί τριβόντα διὰ τῶν χειρῶν τοῦτε ὀφθαλμοῦς του)

Νίκο! ... (τρέχει πρὸς αὐτόν).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης)

Ἀνάγνωσον τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν (τῷ δεικνύει τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης Ἐφημερίδα).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(Ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως καὶ ἐσπευσμένως)

— Χθὲς ἀπῆλθεν εἰς δεκέλειαν ὁ Βασιλεὺς κτλ...

— Ὁ κοιλιακὸς τύφος ἐξακολουθεῖ καταμαστιζῶν κτλ...

— Κατελείφθη προχθὲς ἡ Λάρισα ἐν μέσῳ κρουγῶν κτλ...

— Ὁ σεβαστὸς κ. Πρωθυπουργὸς ... ποδάγρα ... κτλ...

— Τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ κυρίου Λαυρεντίου Λουρέντσου μεγαλεμπόρου μετὰ τῆς (ὁ Νικόλαος ὑψώνει βαθμηδὸν τὴν κεφαλὴν καί τὸ σῶμα ἐν ἀπίρῳ συγκινήσει) δεσποσύνης Ματίλδης ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄ! ... (πίπτει λειπόθυμος)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἔ! ... (κάθεται ἐπὶ τῆς καθέκλαι)

ΚΑΦΘΒΠΩΛΗΣ

Ἄμέσ.σ.σ! ... (ἐξέρχεται δρομαίως)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (ἐν κωμικῇ συγκινήσει)

Τίποτε φίλε μου! ... (μετὰ τινα σιωπὴν) Ἄ! ... ὄχι... ὄχι νερά ... σὲ παρακαλῶ ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(βαθμηδὸν συνελθὼν ἐν πολλῇ συγκινήσει)

Δημήτριο! ἔχω ἀνάγκην τῆς φίλας σου! ...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

(τείρων αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ τραγικώτατα)

Νικόλαε, τὴν ἔχεις! ...

(Καταπιτάννεται ἡ ἀύλα).

DocK.

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Τὸ πρῶτεῦον σιγαρόχαρτον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν ἀξίαν καὶ τὴν καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς κατασκευῆν του εἶναι τὸ Σιγαρόχαρτον τοῦ **Jean Bardou**, τὸ ἐπιλεγόμενον

Z O B

ὑπὲρ αὐτοῦ συνηγοροῦσιν **19** μετάλλια ἀξίας καὶ **3** χρυσῶ.

ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ὅπου πωλεῖται τὸ ἀληθινὸν **Zob** εἶναι τὸ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἐρμού **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοβζιᾶ.**

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀθῆναι ὁδὸς Ἐρμού.

Ἄπαντα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπετήρια στιγμιαίως διὰ τελειοτάτης μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἶδους σφραγίδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυποῦμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη Ἀποθήκη τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος **Edler I. Kricher** τοῦ Ἀυνοβέρου.

Μόνη ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ Ἀληθοῦς σιγαροχάρτον **Job** τοῦ οἴκου **Jean Bardou** τῆς Γαλλίας.

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ «Η ΘΕΜΙΣ.»

Εἶδοποιῶ τοὺς πελάτας μου ὅτι ἀνακαινίσας τὸ καφφενεῖόν μου καὶ ἐπαυξήσας τὴν χωρητικότητά του, διεπρῶμισα ἐν γένει τὰ κατ' αὐτὸ ἐπὶ τὸ Ἑὐρωπαϊκώτερον ὕψη μισα πρόθυμος καὶ ἀκριβῆς, καθαρῆς ἀκρας, καὶ περιποίησις ἀνταξία θέλουσιν εἶσθαι τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου καφφενείου. — Μερμηνήσας δὲ καὶ περὶ παροχῆς ἀφρόνου πνευματικῆς τροφῆς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀσχολείας, συνέστησα ἰδίαν πτέρυγα ἀναγνωστηρίου, ἐν ᾗ ὁ φιλαναγνώστης θέλει εὐρίσκει πάσας μὲν τὰς Ἀθηναϊκὰς, τὰς πλείστας ἐπαρχιακὰς καὶ τὰς ἐγκριτωτέρας εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, ἐτι δὲ καὶ τὰ ὀνομαστότερα περιοδικά.

Μελέτιος Α. Παππασιδέρης

ΠΑΤΣΙΦΑ

νέου συρμοῦ Γυναικεῖα ἐνδύματα.

Τὸ γνωστὸν τοῦτο Κατάστημα μετεκομίσθη ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως εἰς τὴν Ὁδὸν Ἐρμού, ἀντικρὺ τοῦ ἐμπορικοῦ Κοκκώρη καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ Βῶτη καὶ Σκληθαριώτη.